

РЕШЕНИЕ

№ 1586

гр. София, 12.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 26 състав,
в публично заседание на 19.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мирослава Керимова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **7370** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

В АССГ е входирана искова молба от Л. К. Ц. и Т. И. Ц. против Столична община. В същата се твърди, че Л. Ц. е собственик на недвижим имот, находящ се в [населено място], район В., ул. „полк. С. Б.” № 113, съставляващ дворно място с изградена в него двуетажна еднофамилна къща, а именно УПИ IV - 363, кв. 25, К., район В., като в полза на втората било запазено пожизнено право на ползване върху 1/2 ид.ч. от имота. Излагат се многобройни факти относно това, че до имота липсва достъп, тъй като не е прокарана улица. Със заповед № 09 – 50 – 1084/04.08.2008г на главен архитект на СО било одобрено изменение на улична регулация, като със същата била предвидена улица до имота на ишците, но се твърди, че същата не е прокарана, като Столична община не извършвала необходимите административни и отчуждителни процедури за прилагане на уличната регулация по влязъл в сила ПУП. Със същата заповед била новопроектирана [улица] до о.т.419д, кв. 25, м. „ [улица]”, за да се осигури достъп до имота на ишците, но от страна на СО не били налице бързи действия, чрез които да се изгради същата улица. В исковата молба се излагат просторни възражения, свързани с обособен проблем – липса на достъп на ишците до имота им, като се правят едновременно две искания: 1. Да се осъди Столична община да заплати на ишците обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди в посочен размер за претърпените вреди от невъзможността да се ползва удобно имота според предназначението му и пр. ; 2. Да се осъди Столична община да извърши необходимото действие по прилагане на уличната регулация по влязъл в сила ПУП в частта относно новопроектирана [улица] до о.т.419д, кв. 25, м. „ [улица]”

и изграждането ѝ в срок до една година от постановяването на съдебното решение.

С нарочно разпореждане от 11.10.2013г съдът е приел, че в така подадената искова молба се съдържат две самостоятелни искания: Иск с правно основание чл. 203 и следв. от АПК във вр. с чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ и отделно от това самостоятелен иск по чл. 257 от АПК. Исковата претенция по първия иск е за период от 04.08.2008г до датата на предявяване на исковата молба, като цели да установи причинени вреди от незаконосъобразно бездействие на СО, като се осъди СО да заплати обезщетение за същите; а исковата претенция по чл. 257 от АПК цели да установи незаконосъобразно бездействие на СО, като същата се осъди да извърши дължимото действие в определен период след влизане на съдебното решение в сила.

Предмет на настоящото адм.д. № 7370/2013г. по описа на АССГ е първата претенция на ишците, а на адм.д. № 10027/2013г втората.

В съдебно заседание ишците се представляват от адв. В., който поддържа исковата молба. Претендира разноси по делото. Представя писмени бележки, в които подробно развива мотиви относно основателността на исковата претенция. На съда прави впечатление, че с представените писмени бележки се прави корекция на заявената искова претенция, което е недопустимо. Така например с писмените бележки се изменя срока на исковата претенция; за първи път се посочват разпоредби от ЗУТ, от които според ишците следва задължението на СО за изпълнение на действие, предвидено в нормативен акт. По отношение на исковите производства по АПК пред административните съдилища, се прилага ГПК, доколкото в АПК липсва уредба по конкретен въпрос. Исковата претенция се заявява с исковата молба по основание и размер, като изрично съдът с определение № 6086/26.09.2013г, връчено на страните, е уточнил предмета на исковите, според исковата молба. Последващо изменение на исковите е допустимо само при условията на ГПК във вр. с чл. 144 от АПК и съдът констатира, че такова изменение не е направено от ишците в хода на производството съгласно разпоредбите на ГПК, поради което и направените корекции с писмените бележки след даване на ход на делото по същество, не следва да се вземат от съда предвид, при постановяване на крайния му съдебен акт.

В писмените бележки на ишците след анализ на всички доказателства по делото се прави извод, че претенцията на ишците е за изпълнение на задължение на общината по чл. 75 от ЗУТ. Претендира се фактическо изграждане на улицата от страна на общината, за което не били налице пречки. За да се обоснове вида и размера на претърпените вреди от ишците, в писмените бележки се прави анализ и на събраните в тази насока доказателства.

Ответникът по иска, Столична община, чрез юрк. Т. оспорва иска. Представя писмена защита, според която исковата претенция е неоснователна и недоказана. На първо място се твърди, че заповед № 09 – 50 – 1084/04.08.2008г на главен архитект на СО не е породила правно действие, тъй като при издаването ѝ не е спазена процедурата по ЗУТ. На следващо място се твърди, че дори и същата заповед да е имала действие към момента на подаване на исковата молба, е изтекъл предвидения 5 годишен срок за започване на процедурата по ЗОС за отчуждаване на недвижими имоти за изграждане на обекти – публична общинска собственост. На следващо място се твърди, че исковите са недоказани по размер, като не била и доказана причинно-следствената връзка между исковите по основание и размер. Общината не била осуетила възможността на ишците за ползване на имота, за да претендират същите обезщетение равно на наемната цена на имота.

АССГ в настоящия съдебен състав, при извършена служебна проверка за допустимост и основателност на исковата претенция приема за установено по делото следното, въз основа на анализ на приетите доказателства, сред които разпитани свидетели, приета техническа и оценителна експертиза и писмени доказателства:

По делото не се спори, че Л. К. Ц. е собственик на недвижим имот, находящ се в [населено място], район В., ул. „полк. С. Б.” № 113, съставляващ дворно място с изградена в него двуетажна еднофамилна къща, а именно УПИ IV - 363, кв. 25, К., район В., като в полза на Т. Ц. е запазено пожизнено право на ползване върху 1/2 ид.ч. от имота. В тази насока и на л. 12 по делото е представено копие от нотариален акт № 113/1997г.

От изслушаната по делото експертиза се установява, че на място теренните условия не създават директен достъп от [улица]до УПИ V-291 и УПИ IV-363 с идентификатор 68134.1896.363 по одобрената кадастрална карта. Съществува денивелация от около 8м между по-високо преминаващата [улица]и УПИ V-291, УПИ IV-363, което формира почти вертикален откос и наклон от около 90%. Вещото лице по приетата по делото експертиза приема, че от гледна точка на вертикалното планиране на населените места това е един изключително голям теренен наклон и за големи се приемат теренните наклони над 8%. От [фирма]-П. било изготвено становище, съгласно което на около 1м северозападно от сградата в УПИ IV-363 съществува неустойчив вертикалният откос с височина 7,0-8,0м и дължина около 70,0-80,0м . Със Заповед № 09-50-1084/04.08.2008г. на Главния архитект на С. /лист 33 от делото/ се одобрява изменение на уличната регулация на [улица] за създаване на улица-тупик от о.к.419а до о.т.419д, кв.25, м."бул.Ц. Б. III" като със същата заповед са одобрени: изменение на плана за регулация на УПИ IV-363, V-291 и VIII-общ.; изменение на регулацията на УПИ VI-430,общ. и VII-общ. за създаване на УПИ VI-430-за ТП и КОО и VII-487, с графична част към заповедта приложена на лист 34 от делото. УПИ V-291, УПИ IV-363 имат регулационна граница с [улица] - [улица]и във връзка с транспортния достъп се създава улица-тупик от о.к.419а до о.т.419д, кв.25, м."бул.Ц. Б. III" по плана одобрен със Заповед № 09-50-1084/04.08.2008г. На място вещото лице е установило, че за поддържане на земния масив е изградена частично подпорна стена по съществуващото на място трасе на [улица]и имотната граница с УПИ VI-430,общ. Тъй като на вещото лице не са предоставени одобрени работни проекти, експертизата не може категорично да се произнесе дали съществуващото трасе на [улица]е изградено в съответствие с необходимите габарити за този тип улица. При извършените справки в район В.-Столична община на вещото лице не са предоставени работни проекти за улица-тупик от о.к.419а до о.т.419д, кв.25, м."бул.Ц. Б. III". Според експертизата, трасето на проектираната улица-тупик от о.к.419а до о.т.419д преминава през имоти на трети лица. Вещото лице заявява, че в район В. не са му предоставили данни относно включване за изграждане на обекта в бюджетната програма на Столична община. Според експертизата, ако бъде включена в програмата за изграждане на улицата-тупик, то трябва да се проведе процедура по отчуждаване по ЗОС или чрез дарение от съответния собственик на частите от имота му, попадащи в улицата тупик. Вещото лице е установило, че към настоящия момент НЯМА изградена улица-тупик от о.к.419а до о.т.419д, в съответствие с плана, одобрен със Заповед № 09-50-1084/04.08.2008г. На място вертикалният откос с височина около 8м не дава възможност за осигуряване на пешеходен или автомобилен достъп до УПИ IV-363 от

[улица], като жалбоподателите могат само пешеходно да достигат до жилищната сграда в УПИ IV-363, преминавайки през съседните имоти.

Чрез показанията на разпитаните свидетели М. и П. се установяват същите факти, касаещи липса на прокарана улица до имота на жалбоподателите, като се установява, че същите са крайно затруднени при достъпа си до имота, както и че от страна на СО не се предприемат действия по прокарване на новопроектирана от 2008г улица на място, чрез която ще се осигури по-лесен и достъпен достъп до същия. Същите са разпитани и във връзка с доказване на претърпените от ищите неимуществени вреди. Единият от споровете, който се повдига между страните, е свързан с влизането в сила на Заповед № 09-50-1084/04.08.2008г. на главния архитект на СО. В тази връзка по делото е представено писмо от главен архитект на СО, съгласно което същата заповед следва да се счита за влязла в сила, като подадените срещу нея жалби са били оттеглени на 23.04.2009г. От страна на ответника, се релевират и възражения за издаване на оспорваната заповед при нарушаване на процедурата по ЗУТ, но те се излагат в писмената защита на ответника и не се подкрепят с доказателства.

По делото са представени като доказателства преписки и кореспонденции между страните във връзка със заявени претенции на ищите за прокарване на процесната улица до различни органи при СО, които съдът приема, че не следва да обсъжда подробно в настоящото производство, тъй като се установява липса на един съществен елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ във връзка с претендираното бездействие от страна на ответника, което дава възможност на съда да отхвърли исковата претенция и без да изследва останалите елементи от отговорността, както и без да прави анализ на всички доказателства по делото, тъй като същите касаят други преписки и други претенции на страните по делото.

С нарочно определение от 26.09.2013г по номера на делото, съдът е определил предмета на спора.

Заведени са два обективно съединени иска при условията на кумулативност от Л. К. Ц. от [населено място] срещу Столична община с правно основание чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ, като се претендира осъждане на ответника да заплати на ищцата обезщетение за претърпени вреди от незаконосъобразно бездействие на СО, изразяващо се в неприложение на прието изменение на ПУП със заповед № 09-50-1084/04.08.2008г на главен архитект на СО в частта относно прокарване на новопроектирана [улица], кв. 25, м. "Ц. Б. III". От това бездействие, считано от 04.08.2008г до датата на завеждане на исковата молба - 24.07.2013г се претендират претърпени вреди както следва:

- неимуществени вреди в размер на 25 000лв , като вредите се изразяват в огромно физическо неудобство и психическо разстройство, причинено от липсата на достъп до имота й;

- имуществени вреди в размер на 35 000лв , като размерът на вредите представлява среден пазарен наем за дома й , до който същата претендира, че няма осигурен достъп.

При условията на субективно съединяване при кумулативност са заведени и два обективно съединени иска при условията на кумулативност от Т. И. Ц. от [населено място] срещу Столична община с правно основание чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ, като се претендира осъждане на ответника да заплати на ищцата обезщетение за претърпени вреди от незаконосъобразно бездействие на СО, изразяващо се в неприложение на прието изменение на ПУП със заповед № 09-50-1084/04.08.2008г на главен архитект на СО в частта относно прокарване на новопроектирана [улица], кв.

25, м. "Ц. Б. III". От това бездействие, считано от 04.08.2008г до датата на завеждане на исковата молба - 24.07.2013г се претендират претърпени вреди както следва:

- неимуществени вреди в размер на 25 000лв , като вредите се изразяват в огромно физическо неудобство и психическо разстройство, причинено от липсата на достъп до имота й;

-имуществени вреди в размер на 35 000лв , като размерът на вредите представлява среден пазарен наем за дома й , до който същата претендира, че няма осигурен достъп. Прави се искане за пресъждане на законната лихва от датата на завеждане на исковата претенция до окончателното изплащане на сумите.

В настоящото исково производство по ЗОДОВ с правна квалификация чл. 203 и следв. от АПК във вр. с чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ , съдът установява състава на непозволеното увреждане: - незаконосъобразно бездействие; - вреди причинени от него; - причинна връзка между бездействието и вредите. Тъй като в случая вредите се претендират от незаконосъобразно бездействие, спорът за наличието на незаконосъобразното бездействие се разглежда в настоящото производство като елемент от фактическия състав на отговорността .

Предвид гореизложеното и с оглед така установено от фактическа страна, съдът прави от правна страна следните изводи:

На първо място, съдът следва да установи фактическо бездействие на СО, което според ищите се състои в това, че СО не извършва необходимите административни и отчуждителни процедури за прилагане на уличната регулация по влязъл в сила ПУП, одобрен със заповед № 09-50-1084/04.08.2008г.на главния архитект на СО, които да доведат до реалното прокарване на новопроектирана [улица], кв.25, м."бул.Ц. Б. III". В самата искова молба Л. Ц. и Т. Ц. не посочват, кои са нормите и от кой закон, от които произтичат задълженията на СО /и кой орган при нея/ да извършат претендираното действие – прокарване на улица. Дори и съдът служебно за изследва този въпрос , нормите, които уреждат прокарването на улици , се съдържат основно в ЗУТ. Съгласно чл. 14, ал.4 от ЗУТ, урегулираните поземлени имоти имат задължително лице (изход) към улица, към път или по изключение към алея в парк. А съгласно § 5, т.11 от ДР на ЗУТ, по смисъла на ЗУТ, "урегулиран поземлен имот" или "урегулиран имот" е поземлен имот, за който с подробен устройствен план са определени граници, достъп от улица, път или алея, конкретно предназначение и режим на устройство. Прави впечатление обаче, че тези норми на ЗУТ не вменият задължение за Кмета на Общината/друг орган при СО да извърши определени фактически действия. Съдът при извършена служебна проверка констатира, че липсва законова норма, която да вмения задължение на органите при общината да извършат конкретни фактически действия във връзка с прокарването на улици. В писмените бележки на ищите се сочи нормата на чл. 75 от ЗУТ, като се излага, че това е нормата в закона, от която произтича претенцията им за задължаване на СО да изпълни фактическото действие. Съдът провери и текста на тази норма, но съгласно същата: Елементите на транспортната техническа инфраструктура се изграждат въз основа на предвижданията на общите и подробните устройствени планове, обвързано със структурата на територията. Обектите по ал. 1 се изграждат по общия ред на този закон. Транспортната техническа инфраструктура следва да осигурява най-добри условия за удобен, безопасен и икономичен транспорт на пътници и товари и за достъпност на лица с увреждания, при опазване на околната среда. Същата отново не съдържа конкретно задължение за СО за извършване на определено фактическо

действие.

След като не е налице задължение за фактическо действие, което да произтича пряко от правна норма при настъпването на определен юридически факт, не може да се поставя и въпроса за наличие на незаконосъобразно фактическо бездействие.

Изложеното налага извода, че твърдяното неизвършване на действия - прокарване на улица, както и бездействие по прокарване на улица от страна на СО, така както се претендира от ищите, **не би могло да се квалифицира като незаконосъобразно фактическо бездействие на административен орган при Столична община**. За да се приеме, че са налице неоснователни бездействия, следва да бъде установено по безспорен начин неизвършването от страна на административния орган на задължение за фактическо действие, вменено му като такова с нормативен акт. След като в нормативен акт не е пряко формулирано за административен орган задължение за извършване на конкретни фактически действия, то тяхното неизвършване не може да се възприеме като бездействие по см. на чл. 204 ал.4 от АПК.

Наред с това, следва да се отбележи, че прокарването на път, става с издаване на **индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 от АПК**, който съставлява изрично волеизявление на административен орган, с което се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани. Предмет на настоящото производство обаче не са такива волеизявления на компетентните лица:

На първо място, в случай, че жалбоподателите нямат достъп до имота си, същите могат да поискат от Кмета на СО издаване на административен акт на основание за прокарване на временен път за достъп до имота им и при мълчалив отказ на Кмета на общината да се произнесе по искането им, да обжалват мълчаливия отказ пред съда в сроковете за обжалване на мълчалив отказ, предвиден в чл. 149, ал.2 от АПК, а именно едномесечен срок от изтичане на срока, в който административния орган е бил длъжен да се произнесе. Извън сроковете за обжалване на такъв мълчалив отказ, жалбата срещу евентуален мълчалив отказ би била недопустима, а насочена срещу неоснователно бездействие за прокарване на път или временен път е неоснователна, по изложените по-горе съображения.

На следващо място, самата претенция на Ц. е заявена като „ бездействие за извършване на необходимите административни и **отчуждителни процедури** по прилагане на регулацията по влязъл в сила ПУП”. Дори и това прилагане да се именува от Ц. като **незаконосъобразно бездействие**, същото няма характер на такова, тъй като не се състои единствено в извършване на фактически действия, а в процедура по провеждане на процедури по отчуждаване и издаване на надлежни актове в определени срокове във връзка с реализирането на тези процедури. Както заявява и вещото лице в приетата по делото експертиза, **трасето на проектираната улица-тупик от о.к.419а до о.т.419д преминава през имоти на трети лица. Според експертизата, ако бъде включена в програмата за изграждане на улицата-тупик, то трябва да се проведе процедура по отчуждаване по ЗОС или чрез дарение от съответния собственик на частите от имота му, попадащи в улицата тупик.** Определено, реализирането на такава процедура по отчуждаване не може да се квалифицира като фактическо действие на компетентния орган при СО, за да се говори, че при нереализирането ѝ е налице незаконосъобразно фактическо бездействие.

И на последно място, съдът заявява, че когато АПК говори за „действие” , под това

следва да се разбира всеки акт, извършен от държавен орган или длъжностно лице, което **не е юридически акт по своята същност, а има чисто физическа изява**. Това действие обаче следва да бъде в изпълнение на определена нормативна разпоредба, като определено следва да се касае за фактическо действие на държавен орган или длъжно лице, което осъществява определена служебна функция или задължение. Задължението за изграждане на пътна инфраструктура за общината произтича не от административен/нормативен акт, а от качеството ѝ на титуляр на правото на собственост на общинската пътна инфраструктура. Следователно може да се направи и заключение в насока, че общината като собственик има право да изгради съответната инфраструктура, но не и задължение, произтичащо от административна, властническа дейност, определена с нормативен акт като задължение за извършване на определено **фактическо действие**.

Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия съдебен състав приема, че не е налице първия елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 204 ал.4 от АПК във вр. с чл. 203 ал.1 от същия кодекс, а именно: в хода на производството не се установява да е налице незаконосъобразно бездействие на орган при СО да осъществи предвидено в закона задължение за реализиране на фактическо действие. Липсата на този първи елемент от фактическия състав на отговорността, дава на съда възможност да не разглежда наличието на останалите елементи от ФС на отговорността по чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ.

Липсата на посочения елемент от фактическия състав на този осъдителен иск прави претенцията неоснователна.

Воден от горното, АССГ в настоящия съдебен състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ИСКОВА МОЛБА на **Л. К. Ц.** от **[населено място]** срещу Столична община с правно основание чл. 203 ал.1 от АПК във вр. с чл. 204 ал.4 от АПК във вр. с чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ, с която са предявени пред АССГ два обективно съединени иска при условията на кумулативност, като се претендира осъждане на ответника да заплати на ищцата обезщетение за претърпени вреди от **незаконосъобразно бездействие на СО**, изразяващо се в **неприложение на прието изменение на ПУП** със заповед № 09-50-1084/04.08.2008г на главен архитект на СО в частта относно **прокарване на новопроектирана [улица], кв. 25, м. "Ц. Б. III", като за това бездействие, считано от 04.08.2008г до датата на завеждане на исковата молба - 24.07.2013г** се претендират претърпени вреди както следва: - неимуществени вреди в размер на 25 000лв, като вредите се изразяват в огромно физическо неудобство и психическо разстройство, причинено от липсата на достъп до имота ѝ;-имуществени вреди в размер на 35 000лв, като размерът на вредите представлява среден пазарен наем за дома ѝ, до който същата претендира, че няма осигурен достъп.

ОТХВЪРЛЯ ИСКОВА МОЛБА на **Т. И. Ц.** от **[населено място]** срещу Столична община с правно основание чл. 203 ал.1 от АПК във вр. с чл. 204 ал.4 от АПК във вр. с чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ, с която са предявени пред АССГ два обективно съединени иска при условията на кумулативност, като се претендира осъждане на ответника да заплати на ищцата обезщетение за претърпени вреди от **незаконосъобразно бездействие на СО**, изразяващо се в **неприложение на прието изменение на ПУП** със заповед № 09-50-1084/04.08.2008г на главен архитект на СО в

частта относно прокарване на новопроектирана [улица], кв. 25, м. "Ц. Б. III", като за това бездействие, считано от 04.08.2008г до датата на завеждане на исковата молба - 24.07.2013г се претендират претърпени вреди както следва: - неимуществени вреди в размер на 25 000лв , като вредите се изразяват в огромно физическо неудобство и психическо разстройство, причинено от липсата на достъп до имота й;-имуществени вреди в размер на 35 000лв , като размерът на вредите представлява среден пазарен наем за дома й , до който същата претендира, че няма осигурен достъп.

ОТХВЪРЛЯ и предявените иски за пресъждане на законната лихва върху горните претенции от датата на завеждане на исковата претенция до окончателното изплащане на сумите.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС на РБългария в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: